

udsætte, hvad jeg kunde have at indvende imod den, indtil Spørgsmaalet om dens Ikræfttræden foreligger; men jeg kan ikke benytte denne Henvisning; jeg kan paa ingen Maade lade mig berolige ved, at Sagen skal foreligge til Afgjørelse paa en anden Tid. Der er intet Menneske, der kan forstikke mig om, der kan skaffe mig Sikkerhed for, at det nuværende høitærede Ministerium vil være tilstede, naar dette Spørgsmaal om Ikræfttrædelsen skal forelægges til afgjørende Behandling, Ingen kan overhovedet forstikke mig om, naar det, ja om det overhovedet vil komme til afgjørende Behandling. Jeg har derfor anseet det for rigtigt at udtale mig strax om det foreliggende Forslag; thi naar vi forkaste det, vil der ikke længere være Tale om Fællesforfatningsudkastet, det vil mangle et Tilknyningspunkt; det vil ikke være nogen Form, hvorunder det vil kunne forelægges for Rigsdagen. Gjør vi ikke dette, saa vil Fællesforfatningen, — jeg sætter endog saa Muligheden af, at den blev forkastet eller at dens Ikræfttrædelse blev forkastet af Rigsdagen, — derfor ikke ophøre at eksistere; den vil bestandig som et truende Sværd hænge over vore Hoveder, og der er for mig ingen Tvivl om, at den Traad, som bærer dette Sværd, engang vil brikke eller maaffee blive klippet over.

Hvad der da har vakt min store Betænk- lighed i det foreliggende Forslag, er den Bestemmelse, som indeholdes i § 5, naar jeg sammenligner den med den nu vedtagne § 1. I § 1 er nemlig udtalt, at Grundloven af 5te Juni 1849 indskrænkes til at gjælde for Kongeriget Danmarks særlige Anliggender. Saa snart denne Bestemmelse er ophøiet til Lov, er det efter min Overbeviisning aldeles klart, at der kan ikke være Spørgsmaal om, at denne Bestemmelse nogenstunde skulde træde til- bage, men at Indskrænkningen engang maa finde Sted. Det er jo endog saa muligt, at juridisk Kløgt kunde udfinde, at det kunde være meget tvivlsomt, om vor Grundlov nogenstunde herefter, naar Indskrænkningen er vedtagen, kan vedblive at udøves i sin gamle Udstræk- ning. Hvad der da skulde tjene som Modvægt herimod, er den Bestemmelse, som indeholdes i § 5, „at disse forandrede Grundlovsbestem- melser først skulde træde i Kraft, naar Rigs-

dagen giver sit Samtykke dertil“; men dert indeholdes efter min Overbeviisning kun et meget svagt Bærn mod en Ikræftfattelse af Fællesforfatningsudkastet, et Bærn, som meget let vil kunne snerres. Lad os antage Mulig- heden af — og denne Mulighed kan under ulykkelige Omstændigheder blive til en Virke- lighed, førend man venter det — lad os an- tage Muligheden af, at et andet Ministerium end det nuværende kom til at staae i Spidsen for Regjeringen, naar disse Sager skulle for- handles, lad os antage, at et Ministerium, som havde mindre Agtelse for Grundloven, som var frihedssjendst, sit Regjeringens Tø- ler, kan der da være nogen Tænke om og Mu- lighed af, at det skulde kunne tænkes, at Rigs- dagen skulde kunne modstaae det Tryk, som en saadan Regjering, med § 1 for sig, vilde være istand til at udøve. Jeg sætter endog saa, at Forslaget om Fællesforfatningens Indførelse blev forkastet een eller to Gange, saa vilde den derfor dog ikke ophøre at eksistere, den vilde kunne vende tilbage og dens Antagelse vilde tilfaldt være uundgaelig, og den vilde være det saameget mere, som det i Slutningen af Paragraphen hedder, at disse Grundlovsbestem- melser skulde træde i Kraft samtidig med Fæl- lesforfatningen. Men nu er det jo bekendt nok, at ikke alene det foregaaende Ministerium, men ogsaa det nuværende høitagtede Ministe- rium, har forhandlet med denne Fællesforfat- nings Organ, eller en Deel af et Organ for denne Fællesforfatning, og derved paa en Maade anerkjendt, at Fællesforfatningen alle- rede for endeel er traadt i Kraft, og, hvor- ledes skulde det da være muligt at forhindre, under et stærkere Tryk, at denne endog saa i sin Heelhed traadte i Kraft, selv om ogsaa Rigsdagen vilde modsætte sig det? Af den Grund antager jeg det for rigtigt for dem, som frygte Fællesforfatningen, at de udtale deres Modstand mod den ved at modsætte sig det foreliggende Lovforslag. Dersom det bliver forkastet, saa vil Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 blive Grundvolden for vor Stilling, den vil blive, for at jeg skal minde om en æret Landsthingsmands (Groofs) Ord, det Mørke, der ligger bagved Forkastelsen, et Mørke, som jeg for mit Bedkommende aldeles